

Prichádza koniec.
A hneď po ňom začiatok.
Lenže aký!

Ak naozaj jestvuje Veľká Cica, najvyššie mačacie božstvo, je jasné, že moje prosby nevyslyšala. A tak moje opletačky s DECKAMI pokračujú. Blíži sa rozlúčka s Oľgou. Ťažký úder pre verného kocúra, akým som ja.

O pár dní je tu teda ten rozlúčkový okamih: Oľga aj s kufrom už stojí pri dverách. Vedľa nej stojí Dieter a netrepezlivo prešlapuje z nohy na nohu. Nedôverčivo si ho obzerám.

Za tie dlhé večery, čo som s Wernerom strávil pri televízore, som už pochopil, že ľudia radi žijú v pároch. Napríklad muž sa zamiluje do ženy, potom utvoria pár a zostanú spolu. Tak si to aspoň väčšina ľudí želá. Mnohé filmy, ktoré som spolu s Wernerom pozeral, boli o problémoch, ktoré nastanú, keď to s láskou prestane fungovať. Môže sa to riadne skomplikovať. Už zopárkrát mi napadlo, že nebyť tých komplikácií s láskou, mali by ľudia menej stresu. Veď napríklad taký Werner sa vôbec nemusí rozčulovať.

A je to len vďaka tomu, že tu na Hornej aleji nežije s nijakou ženou, ale so mnou. Muž a kocúr sa k sebe hodia lepšie ako muž a žena. Veď aj Oľga na to príde, keď bude mať celý deň na krku toho Dietra. Z roztúženia bude onedlho preťaženie. Potom bude banovať, že nezostala radšej tu, kde sa mohla starať o Winstona a Wenera, a nie o Dietra. Nás dvoch opustiť, to nie je len tak.

Oľga si siahne do vrečka a vytiahne z neho zväzok kľúčov.

„Vraciam vám kľúče od bytu.“

Werner prikývne. Už sa neusmieva, len smutne hľadá na lúčiaku sa Oľgu. Cíti sa zjavne nejako podobne ako ja. Ako domáce zviera som sa za tie roky už naučil čítať ľuďom z tváre ich pocity. Napríklad na Wenera mi stačí len pozrieť, a hneď viem, akú má práve náladu. Je to veľmi praktické, napríklad keď mu niečo zožeriem. Len sa pozriem na jeho tvár, a hneď je mi jasné, či sa naozaj zlostí, alebo to berie s úsmevom. A potom sa buď previnilo stiahnem, alebo sa mu začnem trochu líškať.

„Takže my sa teda teraz lúčime, však?“ konštatuje Werner. Zaujímalo by ma, či aj on dúfa, že si to Oľga na poslednú chvíľu ešte rozmyslí.

„Tak veru,“ odvetí Oľga a urobí na chodbe krôčik dopredu. „Anna,“ zakričí na sestru, „už je tu Dieter, odchádzame!“

„Moment,“ zaznie z kuchyne. „Hneď som tam.“

A o chvíľu je Anna pri nás. Pričuchnem si k jej oblečeniu. Podľa všetkého práve kuchti niečo chutné. Voní to lákavo. Zvláštne, že nemá zásteru. Oľga nikdy nevarila bez zástery. Ale zrejme to ide aj bez nej. Zaujímavé.

Oľga vyberie jeden kľúčik zo svojho zväzku a podáva ho Anne.

„Tu máš, tento je od domu. Daj naň pozor. A nielen naň, ale dávaj pozor aj na pána profesora. A nezane-
dbávaj Winstona.“

Anna si jednou rukou vezme kľúčik a druhú ruku vystrie do prísažného gesta.

„Prisahám!“ Nato sa všetci rozosmejú a chmúrna nálada, ktorá sa ako čierny mrak už-už takmer rozhostila v celom byte, sa tým trošku uvoľňuje. Oľga podáva Wernerovi na rozlúčku ruku. Werner na chvíľku zaváha a potom ju krátko objíma.

„Oľga, nech sa vám darí. Budete mi chýbať.“

Mňau, aj mne. Ako jej to však dať najavo bez hovorenia? Rozhodnem sa urobiť prudký skok zo zeme na komodu, odtiaľ na policu s kľúčmi a potom rovno Oľge na ruky. Nech to za mňa povie toto gesto. A o dve sekundy som v Oľginom náručí.

„Ach, hop! Skok strižný dvojprednožmo,“ zhodnocuje Oľga môj senzáčný skok a poškrabká ma za ušami. „Myslím, že Winston by celkom rád išiel s nami.“

„Nie, nie, on nech len pekne zostane tu,“ zvolá Werner. „Nemôžete predsa odtiaľto vypaďnúť všetci!“

„Ani mne by to nevyhovovalo,“ dodáva Dieter. „Som totiž na mačky trochu alergický. Dlhodobejšie by to medzi mnou a mačkou neklapalo.“

To nie je možné! Oľga si teda vybrala muža, čo neznáša mačky! To ani nemôže byť pravda! Tá má teda zlý vkus! Urazene sa vymaním z Oľginho náručia a odtiahnem do kuchyne. Zostanem tam, kým Oľga s Dietrom neodídu.

Keď sa večer ukladám na spánok vo svojom koterci, už sa, chvalabohu, cítim o čosi lepšie. Anna mi veľmi dobre navarila – hydinovú pečenku s ozajstnou ryžou. Potom poupratovala a veselo si pri tom popisovala – presne tak, ako to vždy robievala Oľga. Azda sa toho v tom mojom mačacom živote ani tak veľa nezmení. S touto myšlienkou sa skrútim do kľbka, zaspím a sníva sa mi príjemný sen. O hydinovej pečienke. A o čistulinkom slnečnom miestečku na okennej doske.

Črn! Čírrn! Čírrrrrrn! Prisnilo sa mi, že ma Werner preložil na stolík k telefónu, a ten práve začal vyzváňať. Najprv je zvonenie trochu zdráhavé, potom čoraz naliehavejšie. Mňau! Ale toto ma už vážne ruší, keď spím! No tak, Werner, choď už k tomu telefónu! Werner však nereaguje. Jednoducho, sedí si tu a necháva to vyzváňať. To nie je možné! Nepočuje, aký je

ten zvuk rušivý? Ccccrírrín! Ccrrírrín! Preboha, Werner, poď sem! Ja svojimi labkami predsa nemôžem zodvihnúť slúchadlo.

Werner sa však nemá k ničomu. A čím dlhšie to vyzvára, tým väčšmi sa mi zdá, že sa to neodohráva v mojom sne, ale naozaj. A že to nie je telefón, ale zvonček bytových dverí. To sa sem takto hlučne niekto dobýja. Teraz, uprostred noci! Je to priam neslýchané!

Rozospato sa pozviecham. Dočerta, kto je to? A popri mne sa už tacká rozospatý Werner.

„Čo sa to deje, Winston?“ vyzvedá. Ale ja mu neviem odpovedať. „Tri hodiny v noci! Trochu neskoro na návštevu!“ Zívne a mrkne cez priezorník na dverách. Cezeň vidieť, čo sa deje za nimi, ako som pochopil.

„No, toto je sila!“ vyletí z neho. Tá návšteva je zrejme nielen nečakaná, ale aj nesmierne prekvapujúca.

Werner uvoľní bezpečnostnú retiazku dverí a mierne ich pootvorí. Za dverami stojí Anna. A vedľa nej chudulinké dievča so smutným pohľadom.